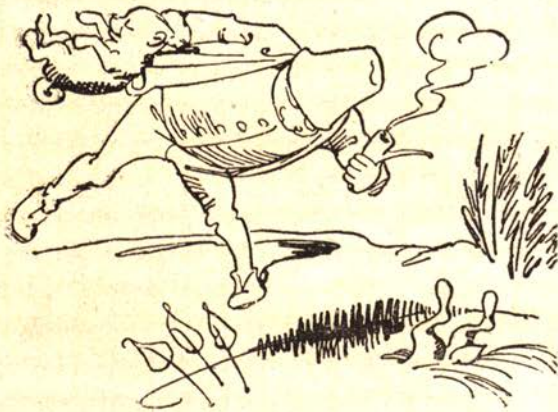

Сега рѣшилъ бѣ Благолажъ
 И имаше за туй куражъ,
 Да ги прѣмахне отъ свѣта —
 (Грѣхъ на душата му клета!)
 Да ги удави въвъ рѣката,
 Да имъ не тегли вечъ белата,
 Да чува квикъ и лай и шумъ
 На тѣзъ немирни Плишъ и Плюмъ,
 Безъ полза му живѣятъ въ кѣщи
 Катъ нѣкои паразити сѣщи,
 Ядатъ остатъци, помия
 И само дигатъ гюрултия...
 Като пристигна край рѣката,
 Извади той изъ подъ ржката
 Нещастниците двѣнки малки,
 Тѣ гледаха го съ очи жалки.
 Треператъ, викатъ и квичатъ,
 Дано сърдцето му смѣгчатъ.

Но не! — не трепна му ржката,
 И той хвърли ги въвъ рѣката.
 О, бѣдния Плишъ, о, бѣдния Плюмъ!
 И чу се викъ и чу се шумъ,
 Водата леко разигра се,
 И Благолажъ назадъ върна се,